

บทนำ

หลังเกิดเรื่อง หลันมู่เอนคิดถึงทบทวนปฏิกริยาตอบสนองในตอนนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน

พูดตามตรง ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยจินตนาการเรื่องแบบนี้มาก่อน แต่ไม่ใช่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้แน่ ดังนั้นเมื่อเล็ทซ์ ไฮเออร์ ผู้เป็นเจ้านายของเขากระโจนเข้าไปได้อย่างกะทันหัน เขาจึงไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจใดๆ ทั้งสิ้น พื้นที่อ่อนที่เย็นเฉียบได้ร่างกับไออุ่นที่โถมทับอยู่เหนือตัวเขาช่างเป็นความรู้สึกที่ขัดแย้งกันเหลือเกิน

เขาเบือนหน้าหันไปด้านข้างเล็กน้อยเพื่อหลบลมหายใจแผ่วหวิวของไฮเออร์ที่รินรดใบหน้า แผ่นอกของพวกเขาแนบชิดกันจนแม้แต่แค่การหายใจเข้าออกยังทำได้ยากลำบากเหลือเกิน

“นายหัวใจเต้นแรงมาก มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เสียงกระซิบแปร่งปร่าของไฮเออร์ดังขึ้นข้างหูตอนที่ริมฝีปากเย็นชืดนั้นสัมผัสกับโบหูของเขา แสบทำให้เขาสั่นสะท้านไปทั้งตัว

หลันมู่เอนหายใจเข้าปอดลึกๆ ก่อนจะเอ่ยปากพูดอย่างเยือกเย็น “ผมคิดว่า ไม่ว่าใครก็ตามที่อยู่ๆ ก็ถูกผู้บังคับบัญชาของตัวเองกดทับไว้กับพื้นแบบนี้คงต้องตื่นตระหนกกันทั้งนั้น”

ไฮเออร์ผงกศีรษะขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าของพวกเขาห่างกันเพียงไม่กี่นิ้ว นัยน์ตาสีครามลุ่มลึกจ้องมองลงมา และริมฝีปากของผู้เป็นเจ้านายที่เกือบ

จะสัมผัสโดนปากของเขายู่อมร่อก็ขยับเป็นคำพูดออกมาว่า “ถ้านายใส่ใจข้างหลังตัวเองมากกว่าสนใจฉัน บางทีฉันอาจจะไม่ต้องนอนทับนายไว้ในเวลาแบบนี้ก็ได้”

เขาไม่อยากจะคิดว่าคำพูดประโยคนี้ของไฮเออร์มีนัยอื่นแฝงอยู่หรือไม่ “...ถ้าผมสนใจแต่ข้างหลังตัวเองแล้วผมจะคุ้มกันคุณได้อย่างไร”

มุมปากที่เหยียดออกเล็กน้อยและสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งบึ้งของไฮเออร์ในตอนนี้เป็นสิ่งที่เห็นกันอยู่เป็นประจำ “ถ้านายเกิดบาดเจ็บขึ้นมาในเวลานี้จะไปหาใครมาคุ้มกันฉันได้ล่ะ”

เขากลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย มัวมาเถียงกับไฮเออร์ด้วยเรื่องพรรคนั้นในเวลาแบบนี้ไม่เกิดประโยชน์เลยสักนิด “ก็ได้อะ ผมผิดเอง ตอนนี้จะเอาไง”

เสียงกระสุนอีกนัดดังแหวกอากาศเข้ามาและเฉียดหัวพวกเขาไปอย่างหวุดหวิด ไฮเออร์ที่ยังทับอยู่บนตัวเขารีบก้มหัวลงด้วยความว่องไว ส่วนเขารีบเบี่ยงหน้าหลบสัมผัสของไฮเออร์อย่างกระอักกระอ่วน

“ยังมีกระสุนอีกกี่นัด” ไฮเออร์ยันตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อเปลี่ยนตำแหน่งก่อนจะมองลอดโตะทำงานตัวเองและเล็กที่กำบังพวกเขาไว้เพื่อดูสถานการณ์บนชั้นสองซึ่งอยู่ไกลออกไป

แรงเสียดสีของร่างกายท่อนล่างทำให้หลังมูเินเกือบจะหลุดเสียงครางออกมา ได้แต่กัศริมฝีปากล่างไว้แน่นขณะที่แอบก่นตาในใจไปหลายตลบ

บางทีเขาก็รู้สึกว่าการที่ไฮเออร์ จงใจที่จะทำแบบนี้

แต่ถ้าหลังมูเินไม่ได้เป็นพวกชอบไม้ป่าเตียวกันที่แอบหลงรักเจ้านายตัวแสบของตนเอง สถานการณ์แบบนี้อาจจะไม่ทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจเลยสักนิด

เขาไม่อยากจะถกยิงที่นี้และภายใต้สถานการณ์คลุมเครือเหมือนกำลังถูกไฮเออร์คุกคามทางเพศอยู่แบบนี้ เขาแอบพน់คำหยาบที่แม่เขาไม่อยากจะยินอยู่ลึๆ ในใจไปหลายคำ พลางถอดซองกระสุนตรวจดูด้วยมือข้างเดียว “สามนัดครับ”

เบื้องหน้ามีตมิต ไฮเออร์ไม่มั่นใจว่าตำแหน่งของมือปืนฝ่ายตรงข้าม

อยู่ตรงไหนกันแน่ แต่เขาแน่ใจว่าตนยังมีกระสุนเหลืออีกสองนัด แต่กำลังเสริมน่าจะใกล้มาถึงแล้ว

“นายซ้าย จันทา” ไฮเออร์ก้มมองสี่หน้าไม่พอใจของหลันมู่เอิน

“อีม” หลันมู่เอินพยักหน้าและขานรับ เขาแค่หวังให้ไฮเออร์รีบลุกออกไปจากตัวเขาโดยเร็วที่สุด

ไฮเออร์ผละออกจากตัวหลันมู่เอิน ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่งจึงแยกกันกระโจนออกจากโต๊ะทำงานคนละฝั่ง

มือปืนที่แฝงตัวอยู่ในความมืดหยุดนิ่งชั่วขณะ ไม่รู้ว่าควรยิงไปที่ศทางไหนดี หลันมู่เอินยกปืนยิงไปทางแสงไฟที่กำลังกะพริบวบบนชั้นสองทั้งๆที่รู้สึกหวั่นใจ เขารู้สึกว่ารัศมีการยิงของเขาอาจจะไกลไม่พอ

“ปัง ปัง ปัง” สามนัดซ้อน

หลันมู่เอินพลีตัวหลบไปซ่อนอยู่ข้างทางขึ้นบันได และโผล่หน้าออกไปเล็กน้อยเพื่อดูให้แน่ใจว่าไฮเออร์อยู่ที่ไหน

เมื่อเหลือบมองขึ้นไปเห็นร่างสูงใหญ่บนชั้นสองที่กำลังโหมกรอกให้เขาก็พรูลมหายใจแล้วเดินออกมา ชายหนุ่มจ้องมองไฮเออร์ที่เข้ามาใกล้จากอีกด้านจนแน่ใจว่าฝ่ายตรงข้ามปลอดภัยแล้วจึงค่อยรู้สึกโล่งอกขึ้นมาได้

“พวกคุณไม่ใช่ใครใช่ไหม” แอนนิต้า ไอเวอร์สัน วิ่งเข้ามาจากข้างนอก เธอเป็นเจ้าหน้าที่เอพีไอหญิงเพียงคนเดียวในทีมของพวกเขาและเป็นสมาชิกทีมจู่โจมย่อยของทั้งองค์กร เธอแบกปืนยาวสวมเสื้อเกราะกันกระสุน ทำให้ดูตัวเล็กไปถนัดตา แอนนิต้ามองสำรวจพวกเขาครู่หนึ่งเมื่อมั่นใจว่าไม่มีใครได้รับบาดเจ็บแล้วเธอก็เอ่ยขึ้น “ด้านในได้เกือบเกี่ยว ผลผลิตกันครั้งใหญ่เชียวละ”

“ข้างในมีกี่คน” ไฮเออร์เดินนำเข้าไป

“ข้างบนหนึ่ง ข้างในสาม ข้างนอกสองค่ะ” แอนนิต้าพูดพลางถอดเสื้อเกราะกันกระสุนออกมาถือไว้ในมือ “เจอเฮโรอินอัดแท่งประมาณห้าปอนด์ด้วย”

ตอนแรกสายแคว่รายงานข่าวว่ามีการลักลอบค้ายาเสพติดในตึกร้างย่านซานเมือง ยังนึกว่าเป็นแค่พวกปลาชิวปลาสร้อยที่ซื้อขายยากันแค่นี้

กรรม แต่เหนือความคาดหมาย คิดไม่ถึงจริงๆว่าพวกเขาจะจับปลาใหญ่ได้
แอนนิต้าเห็นไฮเออร์เดินไปไกลแล้วจึงเงยหน้ามองหลังหมูเอนิน “หน้า
นายดูไม่ค่อยโอเคเลยนะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

“...ไม่เป็นไร แล้วคุณูเธอล่ะ” หลังหมูเอนินผินยิ้ม เก็บปิ่นเข้าช่องแล้ว
ช่วยแอนนิต้าถือเสื้อเกาะกันกระสุน

“อยู่ข้างใน” แอนนิต้ายิ้มอย่างเข้าใจพลางตบขาเขาเบาๆ

แดเนี่ยล เบลก เป็นหนึ่งในสี่สมาชิกทีมย่อยของไฮเออร์และเป็น
คู่หูของแอนนิต้า เวลาที่เขากำลังใช้ร่างสูงใหญ่เกือบร้อยกิโลกรัมเดิน
กวาดร่างชายผิวดำที่สูงแค่อวของเขากำลังคุกเข่าอยู่กับพื้น

“เฮ้...เบลก พวกนี้ไม่ใช่ของฉันจริงๆนะ ฉันแค่มาช่วยรับสินค้าแทน
คนอื่นเท่านั้น พวกเราเป็นเพื่อนเก่ากัน...ช่วยๆกันหน่อยนะ...” แดเนี่ยล
คว้าก้อนสีขาบมาขว้างใส่มาลองซังน้ำหนักด้วยมือ ก่อนจะส่ายหัวแล้วโบกมือ
ให้เจ้าหน้าที่มาจับตัวคนร้ายไป

“ลูกพี่” แดเนี่ยลมองไปทางไฮเออร์ “พวกนี้เป็นสินค้าคุณภาพสูง
เจ้าหมอนั่นไม่กล้าและไม่มีความซื่อของพวกนี้ได้หรอก”

ไฮเออร์จุกบุนหรือหนึ่งมวน “มันได้บอกหรือเปล่านั้นเป็นของใคร”

แดเนี่ยลส่ายหัว “มันไม่กล้าพูดหรอกครับ แต่ยาในเซตของมันมี
แหล่งมาจากตระกูลคอลลินส์ทั้งนั้น”

“สินค้านี้เหนือความคาดหมายมาก ตระกูลคอลลินส์จะต้องมี
การเคลื่อนไหวไหน” ไฮเออร์มองแอนนิตากับหลังหมูเอนินที่เดินตามหลังมา
“แยกย้ายกันไปก่อน” แอนนิต้ารับคำสั่งแล้วจากไป

แดเนี่ยลชะงักแล้วพูดขึ้นอีก “แต่...เมื่อกี้มันพูดอะไรบางอย่าง”
ไฮเออร์หันไปมอง เป็นท่าที่ที่บอกให้เขาพูดต่อ

“มันบอกว่ามีข่าวดีจะแจ้ง จะมียุทธภรณ์ใหม่ล็อตใหญ่เข้ามาเร็วๆนี้”
แดเนี่ยลตอบด้วยน้ำเสียงล่งเลใจ

“เมื่อไหร่ จากที่ไหน” หลังหมูเอนินขมวดคิ้วมุ่น เรื่องยุทธภรณ์ ไม่ใช่
ข่าวที่คนค้าขายรายย่อยจะสามารถล่วงรู้ได้

แดเนี่ยลยกไหล่ “มันไม่รู้ครับ บอกแต่ว่าเห็นตัวอย่างสินค้านั้นเป็นปืนกล

หลายกระบอกรับ”

หลันมู่เอนสบตาไฮเออร์แวบหนึ่ง ฝ่ายหลังพยักหน้า “เช็กข่าวให้ชัวร์ก่อน ถ้าที่หมอนั้นพูดเป็นความจริง มันคงไม่มีชีวิตรอดทันได้เข้าคุกหรือกัจับตาคุมมันให้ดี”

“รับทราบครับ” แต่เนี่ยลพยักหน้าแล้วเดินจากไป

หลันมู่เอนครุ่นคิดสักพัก และขณะที่กำลังจะพูดขึ้น ไฮเออร์ก็นหันมาจ้องเขาและเป็นฝ่ายซึ่งพูดก่อน “นายรู้หรือเปล่าว่าผลการประเมินจิตวิทยาเดือนที่แล้วของนายก็ยังไม่ผ่าน”

หลันมู่เอนนิ่งไปชั่วขณะ ลอบถนหายใจกับตัวเองก่อนจะพยักหน้า ไฮเออร์จ้องเขาอยู่นานกว่าจะพูดขึ้นอีกครั้ง “จัดการให้เรียบร้อยอย่ามัวแต่เสียเวลาอยู่กับจิตแพทย์”

“ทราบแล้วครับ” หลันมู่เอนรับปาก รอกะทั่งไฮเออร์เดินไปไกลแล้วค่อยพ่นลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ความทรมานเดือนละครั้งของเขาได้เริ่มขึ้นอีกแล้ว

บทที่ 1

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่เคยลืมเงามืดในใจได้เลย ภาพที่แม่ฆ่าตัวตายต่อหน้าเขานั้น

เมื่อเขาคิดถึงตอนนั้น ก็มักจะมีคนคอยเตือนเขาอยู่เสมอ เช่น พวกจิตแพทย์ที่ดูแลเขามาตั้งแต่เด็กจนโต แต่ไม่ว่าจะเปลี่ยนหมอมากี่คน สุดท้ายแล้วสำหรับเขา ผลลัพธ์ที่ได้ก็ไม่แตกต่างกันเลย

“A...ability (ความสามารถ)...B...brave (กล้าหาญ)...C...care (ดูแล)...” เขาหยุดและมองผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าซึ่งกำลังจ้องมองเขากลับมา

ฝ่ายตรงข้ามยิ้มพลางผายมือบ่งบอกให้เขาพูดต่อ เขาจำต้องค้นสมองคิดไล่เรียงคำศัพท์เท่าที่เขาจะนึกออก เขาพรมนิ้วเคาะจังหวะบนโซฟาอย่างแผ่วเบา พร้อมกับเคลื่อนไหวสายตากวาดมองไปรอบๆ ห้องนี้ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ แม้จะเปลี่ยนมือตกเป็นของเจ้าของคนใหม่แล้วก็ตามตู้เก็บหนังสือที่ทำจากไม้สีน้ำตาลเข้มและโต๊ะทำงานสีเดียวกันยังตั้งอยู่ที่เดิม แม้แต่เอกสารและหนังสือที่วางอยู่บนนั้นยังดูเหมือนไม่ได้เปลี่ยนที่ไปไหน สิ่งที่ไม่เหมือนเดิมในตอนนี้นี้ก็ยังมีแค่เจ้าของห้องเท่านั้น

“D...determination (กำหนดตัดสินใจ)...E...effort (มานะพยายาม)...”
ยังจะเล่นต่อหรือเปล่า เกมแบบนี้ฉันเล่นมาตั้งแต่แปดขวบซักจะนึกคำศัพท์ไม่ออกแล้วเหมือนกัน”

เขาพยายามใช้น้ำเสียงสบายๆ พูดกับคนตรงหน้าที่มักชอบวางท่าว่า

เป็นคนใจเย็นเป็นน้ำแข็ง

ส่วนฝ่ายตรงข้ามเพียงแคร์กษารอยยิ้มเอาไว้บนใบหน้าเหมือนทุกครั้ง
“ถ้านายรู้สึกพอแล้วก็หยุดได้”

เขากลับไม่ได้รู้สึกรำคาญ เพราะชินกับเนื้อหาในบทสนทนาประเภทนี้
มานานแล้ว เขาเพียงแค่มิรับ “งั้นเอาใหม่ นะหมอสตาร์ท”

“หลัน ฉันบอกแล้วไงว่าให้เรียกฉันว่าเอียน” น้ำเสียงของเอียน
สตาร์ท มักอ่อนโยนและเป็นกันเองเสมอ

“ฉันนึกว่าตอนนี้อยู่ในเวลางานซะอีก” หลันมูเินมองนาฬิกาข้อมือ
แล้วยิ้มพร้อมกับนั่งตัวตรง เขาไม่อยากแสดงท่าทางผ่อนคลายเกินไปเมื่ออยู่
ต่อหน้าชายผู้นี้

“ถ้าใช้นายก็คงไม่รีบกลับหรอก” เอียนสบตาเขาตรงๆ “นายมีความ
อดทนต่อการทำงานมาก”

หลันมูเินจ้องเขาคู่มือหนึ่ง สูดหายใจพ่นลมหายใจออกมาอย่างยอมแพ้
“ก็ได้ งั้นต่อจากนี้ละ เอียน” เอียนยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง “คุยเรื่องงานของนาย
กันเถอะ”

“ก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรพิเศษ ซึ่งฉันก็คุยกับนายเกี่ยวกับรายละเอียด
ของคดีไม่ได้ด้วยสิ” หลันมูเินแบมือพร้อมกับยกไหล่ขณะที่ตอบคำถามนั้น

“คุยเรื่องเจ้านายของนายเป็นไง” เอียนหยุดชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง
คล้ายกำลังสังเกตปฏิกิริยาตอบสนองของหลันมูเิน

“...นี่คือนายจงใจใช่ไหม” หลันมูเินจ้องหน้าเขา

“นายหมายถึงเรื่องไหน” เอียนยกไหล่ทำหน้าที่ไร้เดียงสา

“นายก็รู้อยู่แล้วยังจะถาม ที่ฉันเล่าเรื่องไฮเออร์ให้ฟังเมื่อก่อนก็เพราะ
ว่านายเป็นเพื่อนฉัน ไม่ใช่จิตแพทย์ของฉัน ทำไมตอนนี้ก็กลับมาถามถึงเรื่องนี้
อีกล่ะ” หลันมูเินขมวดคิ้ว แสดงสีหน้ากลางเคลงใจ

“แต่ฉันรู้แล้ว อีกอย่างตอนนี้ฉันเป็นจิตแพทย์ของนาย หรือนาย
ต้องการให้ฉันเสริมทำเป็นไม่รู้ล่ะ” เอียนตอบและถอนหายใจ

หลันมูเินดูมีสีหน้าไม่พอใจ “นายแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว
หน่อยได้ไหม ฉันไม่เคยบอกเรื่องนี้กับ ‘จิตแพทย์’ ดังนั้นไม่ต้องเอามาถาม

ฉันอีกนะ”

“หลัน ไม่ว่าฉันจะเป็นจิตแพทย์หรือเป็นเพื่อนนาย ที่ฉันทำทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็เพื่อช่วยนายทั้งนั้น ฉันแกล้งทำเป็นไม่รู้ได้หรือไง” เอียนเป็นคนมีความอดทนและตอบเขาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“ถ้านายเห็นฉันเป็นเพื่อนก็ไม่ควรมั่นเรื่องขอรับตำแหน่งต่อจากฮิวจ์” หลันหมู่เอนยืนขึ้น เริ่มแสดงอาการหงุดหงิดออกมาอย่างเห็นได้ชัด

เอียนมองเขาด้วยใบหน้าบึ้งตึง “เฮ้ย พูดแบบนี้มันไม่ยุติธรรมกับฉันเลยนะ นายก็รู้ว่าตำแหน่งของฮิวจ์คือเป้าหมายของฉัน และที่ฉันรับเคสนายมาดูแลทั้งที่มันขัดต่อผลประโยชน์ นั่นก็เพราะพวกเราเป็นเพื่อนกัน ฉันไม่อยากทิ้งนายไว้กับพวกปัญญาอ่อนคนอื่น”

“ฉันไม่ได้ต้องการให้ใครมาช่วย ฮิวจ์ตายไปแล้วยังไม่ยอมปล่อยฉันอีกตลอดชีวิตของฉัน แม้แต่ทำกับข้าวแล้วมีตบาดนิ้ว แมร์ก็ตกใจจะแย่แล้ว นายรู้จักฉันมานานขนาดนี้ นายคิดว่าฉันเป็นคนที่จะคิดจะฆ่าตัวตายได้รึไง” หลันหมู่เอนมองเพื่อนอย่างไม่อยากเชื่อ

“หลัน ไม่มีเรื่องไหนที่เที่ยงแท้แน่นอนหรอก นายอาจไม่เห็นด้วยกับหลักการของฮิวจ์ แต่เขาก็มีความคิดของเขา ส่วนฉันก็มีความคิดของฉัน ในฐานะเพื่อน แน่หนอนว่าฉันไม่คิดว่านายจะเลือกเดินเส้นทางนั้น แต่ในฐานะของจิตแพทย์ ฉันจำเป็นต้องพูดว่านายมีจุดที่ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น” หลันหมู่เอนไม่ตอบ แค่มะมื่อและยกไหล่ เขาอยากรู้ว่าเอียน สตาร์ก จะพูดอะไรออกมาอีก

เอียนโบกมืออย่างถอดใจ “ก็ได้ นายบังคับให้ฉันพูดเองนะ ชีวิตความล้มพันธ์ของนายสับสนยุ่งเหยิงไปหมด นายมีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน นายไม่เคยเจอพ่อ ดังนั้นจึงรักเท็ดทูนผู้ชายที่แก่กว่า แต่มักเลือกคนผิด นายไม่อยากเป็นเหมือนแม่ แต่นายกลับมีความเคยชินกับสภาพหวานอมขมกลืนเหมือนแม่ตัวเอง”

“พอได้แล้ว!” หลันหมู่เอนพูดชัดขึ้น “แม่ฉันคือแมร์ พ่อฉันคือเควิน ฉันจำไม่ได้และไม่สนใจพ่อแม่แท้ๆของฉันด้วย สำหรับฉัน ช่วงเวลาแปดปีนั้นยังไม่ถึงหนึ่งในสามของชีวิตฉันตอนนี้เลยด้วยซ้ำ จิตแพทย์อย่าง

พวกนายกกลับชอบชุดคู่ยี่เรื่องในตอนนั้นขึ้นมาเพื่อยืนยันว่าชีวิตต่อจากนี้ของฉันจะลำบากมากแค่ไหน ปัญหาคือแปดปีนั้นมันไม่สำคัญกับฉันเลยสักนิด ที่ฉันสนใจก็คือชีวิตต่อจากนี้ของฉันมากกว่า ฉันแคร์แค่แม่รีกับเควิน อย่าชุดเรื่องพ่อแม่แท้ๆที่ไม่ได้อยู่ในความทรงจำฉันขึ้นมาโจมตีฉันอีกนะ”

เอียนมองหน้าหลันมู่เอนตรงๆไม่หลบสายตา “หลัน ปัญหาของนายคือนายไม่ยอมรับความจริง”

ก่อนที่ฮิวจ์ เล็ค เพื่อนเก่าของเควิน เอมส์ ซึ่งเป็นพ่อบุญธรรมของหลันมู่เอนจะเสียชีวิต เขาก็เป็นจิตแพทย์ของหลันมู่เอนมาตลอดตั้งแต่ย้ายมาอยู่ในครอบครัวเอมส์ เขาต้องพบกับฮิวจ์จากอาทิพย์ละครึ่งกลายเป็นเดือนละครึ่ง จนกระทั่งหลังจากเขาโตเป็นผู้ใหญ่และไม่ต้องการพบฮิวจ์อีก เขาเลือกที่จะเป็นตำรวจ เข้าไปอยู่ในสังกัดเอฟบีไอ แต่ข้างบังเอิญเหลือเกิน เพราะฮิวจ์เป็นหนึ่งในที่ปรึกษาด้านจิตเวชของหน่วยเอฟบีไอในเวลานั้นพอดี และฮิวจ์ก็เป็นคนเซ็นชื่อให้เขาผ่านการประเมินทางจิตวิทยาจนเขาได้เข้ามาอยู่ในหน่วยเอฟบีไออย่างราบรื่น ส่วนข้อแลกเปลี่ยนก็คือ เขาจะต้องเข้ารับการประเมินทางจิตวิทยาเดือนละครึ่งอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้ว่าควรจะขอบคุณหรือเคียดแค้นฮิวจ์กันแน่

หลันมู่เอนสุดท้ายใจเข้าปอดลึกๆพยายามระงับโทสะตัวเอง เขาไม่อยากจะเปิดอารมณ์ใส่เพื่อน “เอียน เห็นแก่ความเป็นเพื่อนของเรา นายช่วยเซ็นใบรับรองว่าฉันไม่ต้องเข้ารับการประเมินทางจิตวิทยาอีกเลยให้ฉันที”

เอียนถอนหายใจ เนื่องจากเขาติดตามฮิวจ์ เล็ค มาถึงเจ็ดปี ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้รู้จักและกลายเป็นเพื่อนกับหลันมู่เอน ก่อนที่หโมเล็คจะเกษียณอายุงานเพราะอาการป่วยและล่องลับจากโลกนี้ไป คำขอร้องครั้งสุดท้ายของเล็คคือ ‘ช่วยดูแลหลันมู่เอนต่อที’ เขาเคยอ่านเคลสของหลันมู่เอนและได้รู้ถึงสภาพในวัยเด็กของเขา เอียนใช้ฐานะความเป็นเพื่อนตีสนิทกับหลันมู่เอนมาตลอดเจ็ดปี และต้องยอมรับว่า อาจารย์ที่เคารพของเขา มีอคติบางอย่างกับผู้เป็นเพื่อนจริงๆ

เพราะไม่ว่าจะในฐานะเพื่อนหรือฐานะจิตแพทย์ เขาไม่เคยคิดเลย

สักครั้งว่าหลันม่เอินจะฆ่าตัวตาย ซึ่งนี่คือสิ่งที่รับประกันว่าเขาเองก็คัดค้านคำพูดและหลักการเหล่านั้นของอาจารย์ตัวเอง ทว่าหลันม่เอินก็ยังคงมีปัญหาวางอื่นอยู่ “หลัน ฉันเป็นเพื่อนนาย นายคิดว่างานอดิเรกของฉันคือการจีบแม่เปลเก่าของเพื่อนหรือไง นายยอมรับเถอะว่านายต้องการความช่วยเหลือ นายย่อมรู้ตัวเองดีที่สุด...” เอียนยังพูดไม่ทันจบ ก็มีเสียง “บี๊บๆ” ดังออกมาจากในตัวหลันม่เอิน ทำให้เอียนไม่พอใจจนต้องป่นออกมา “เฮ้! นายก็รู้ว่าเข้ามาในห้องทำงานฉันต้องปิดโทรศัพท์มือถือ!”

หลันม่เอินหันไปมองเขาด้วยสายตาจางใจ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากรกระเป๋าเสื้อ “แค่ขอความนำ นายก็รู้ว่าถ้าฉันปิดเครื่อง ไฮเออร์ต้องฆ่าฉันแน่”

เอียนกลอกตาอย่างเอือมระอา แน่นอนว่าเขารู้จักเจ้านายจอมโหดของหลันม่เอิน ตามความคิดเขา คนที่จำเป็นต้องมาพบจิตแพทย์มากที่สุดก็คือเล็กซ์ ไฮเออร์ เจ้านายของหลันม่เอินคนนั้นต่างหากล่ะ

หัวข้อของหลันม่เอินขมวดมุ่นขณะอ่านข้อความ เขาชูโทรศัพท์มือถือโบกไปมา “ขอโทษที ฉันต้องไปแล้ว แอมเบอร์อะเลิร์ต¹ มันดังนะ”

เอียนหยิบตารางงานของตัวเองขึ้นมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย หัววันว่างแล้วซีตวงกลมไว้ “โอเค วันพุธหน้าฉันยังมีเวลาว่างอยู่”

หลันม่เอินจ้องเขาเขม็ง “เอียน...”

“อย่ามีปัญหากับฉันเลยนะ นายก็รู้ว่ามันคืองาน” เอียนพูดพร้อมกับแถมมือออกและยกไหล่อย่างจวนใจ

“แล้วแต่นาย ฉันต้องไปแล้ว” หลันม่เอินโบกมือให้เพื่อนอย่างแข็งๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินออกประตูไป เขาแค่อยากออกไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด เขาสาวเท้าไวๆ ก้าวไปที่ลิฟต์ พื้นหินอ่อนของที่นี่เงาวับดั่งกระจก เขาจำได้ว่าตอนเป็นเด็กหากเขามานั่งรอฮิวจ์อยู่ที่หน้าประตู เขามักแอบทำน้ำหกจากนั้นก็ยื่นน้ำที่หกเลอะพื้นให้เป็นรอยเท้า มีครั้งหนึ่งในขณะที่เขากำลังจะ

---

¹แอมเบอร์อะเลิร์ต (Amber Alert) คือระบบแจ้งเตือนผ่านมือถือเมื่อมีเด็กถูกลักพาตัว

กลับ เขามองเห็นป้าแม่บ้านคนหนึ่งกำลังก้มตัวและใช้ผ้าเช็ดน้ำที่เขาย่ำจนเปรอะเปื้อนบนพื้นอย่างยากเย็นจนแท้ง นับแต่นั้นเขาก็ไม่ทำแบบนั้นอีกเลย

เสียงประตูลิฟต์เปิดดังขึ้นขัดจังหวะความคิดเขา เขายิ้มอย่างมีมารยาทพาลงหลบให้ผู้หญิงในลิฟต์เดินออกมาก่อน จากนั้นก็รีบเดินเข้าไปด้านใน ในขณะที่กดปิดประตูลิฟต์ เขาได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ ที่ยังคงลอยฟุ้งอยู่ในพื้นที่สี่เหลี่ยมแคบๆ แล้วต้องนึ่วหน้า ก่อนที่ประตูลิฟต์จะปิดสนิท เอียนก็แทรกตัวเข้ามาข้างในอย่างรวดเร็ว เขาหลบถอนหายใจ พยายามเก็บอาการไม่ให้แสดงออกทางสีหน้า

“เดี๋ยวฉันไปส่ง ฉันเลิกงานแล้ว” เอียนยิ้มพรางกดปุ่มปิดประตูลิฟต์หันมู่เินมองเขาแต่ไม่ได้พูดอะไร เอียนเงยไปสักพักถึงเอ่ยขึ้น “ก็ได้ๆ นายจะโกรธฉันไปถึงเมื่อไร”

หลันมู่เินจ้องตัวเลขบอกชั้นที่สว่างขึ้นตามลำดับที่ลิฟต์เคลื่อนตัวลงไป เขาหวังอยากให้ตัวเลขเลื่อนเร็วกว่านี้ “ฉันไม่ได้โกรธนาย เมื่อไหร่ฉันก็บอกนายแล้วไม่ใช่เหรอ ว่าสัญญาแจ้งเด็กหายนั่น”

“ฉันหมายถึงเรื่องที่ผมรับตำแหน่งต่อจากฮิวจ์ต่างหากล่ะ” เอียนมองหน้าเขา แวดตาเต็มไปด้วยความสนใจ “สามเดือนมานี้นายมาพบฉันแค่เดือนละครั้งเท่านั้นจริงๆ”

ภายในลิฟต์เงียบได้เพียงไม่นาน ก่อนที่หลันมู่เินจะถอนหายใจเป็นการยอมรับ “โอเค ฉันไม่พอใจจริงๆ นั่นแหละ”

เอียนมองเขาด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจ “นายเชื่อฉันสิ ฉันจะไม่ยอมให้คนแปลกหน้าที่ไหนอ่านเคลสของนายเป็นอันขาด ให้ฉันได้สังเกตและวินิจฉัยอาการของนายอีกสักครั้งเถอะนะ”

หลันมู่เินระบายลมหายใจออกมา “...ฉันรู้”

เอียนคลี่ยิ้ม “ถ้าฉันก็กลับคืนสู่ภาวะปกติ ฉันจะนัดนายมาดื่มเหล้าบ้างเป็นบางครั้งได้แล้วใช่ไหม”

หลันมู่เินมองเขา หยุดชะงักไปครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยขึ้น “เอียน... นายเป็นคนเดียวที่ผมเคยบอกเรื่องที่อยู่ในใจให้ฟัง แต่นายกลับเอาเนื้อหา

ที่เราคุยกันไปใช้ในการประเมินทางจิตวิทยาของฉัน นายจะให้ฉันกลับไป
คุยเล่นกับนายเหมือนสมัยก่อนได้ยังไง”

หัวคิวของเอียนชวมตมุ่น ลิฟต์เลื่อนมาถึงลานจอดรถชั้นใต้ดินแล้ว
เขายื่นมือกดปุ่มเปิดประตูลิฟต์ให้หลันมู่เอนเดินออกไปก่อน “พวกเรา
รู้จักกันมาเจ็ดปีแล้วนะ ตอนที่นายเพิ่งรู้จักฉัน นายก็รู้อยู่แล้วว่าเป้าหมาย
ของฉันคือเป็นแบบฮิวจ์ นายรู้ว่าไม่ช้าก็เร็วฉันจะต้องรับช่วงต่อและเข้าไป
ทำงานในห้องของเขา นายเองก็สนับสนุนฉัน หรือที่นายทำอย่างนั้นเพราะ
มีจุดประสงค์ พอฉันได้รับช่วงต่อจากฮิวจ์แล้ว นายจะได้ให้ฉันเซ็นเอกสาร
ให้ นายจะได้ไม่ต้องเข้ารับการประเมินทางจิตวิทยาอีกต่อไปแล้วอย่างนั้น
หรือ”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น” หลันมู่เอนเดินออกมาจากลิฟต์
อากาศเย็นสบายที่กระทบใบหน้าทำให้เขาผ่อนคลายขึ้น เขานึกถึงความ
ทรงจำในช่วงเช้าแล้วรีบสาวเท้าก้าวไปที่รถตัวเอง เสียงฝีเท้าของคนคนหนึ่ง
ที่กำลังเดินนำหน้าโดยมีอีกคนเดินตามหลังดังสะท้อนก้องไปทั่วชั้นใต้ดิน
เขาเริ่มนึกเสียใจขึ้นมาตึงตึง เขาควรจะยื่นเรื่องเปลี่ยนจิตแพทย์ตั้งแต่
ก่อนที่ฮิวจ์จะเสียชีวิต ทว่าเขากลับไม่ได้ทำเช่นนั้น

“แต่เมื่อกี้นายเพิ่งขอให้ฉันทำแบบนั้น” เอียนพูดขึ้นข้างหลังเขา

หลันมู่เอนหยุดเดิน ถอนหายใจอย่างจริงจังเอือกหนึ่ง เขาเกลียด
ลานจอดรถนี้ ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ไม่เคยหารถของตัวเองเจอได้อย่างราบรื่น
เลยสักครั้ง

“หลัน ถ้าแม้แต่ฉันนายก็ยังปฏิเสธละก็ นายก็จะถูกขังให้อยู่กับ
เงามืดในอดีตไปตลอดชีวิต” น้ำเสียงของเอียนฟังดูสงบเยือกเย็น

หลันมู่เอนหันกลับมามองเพื่อนแล้วเอ่ยออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย
“ฉันต้องทำยังไงนายถึงจะเชื่อว่าฉันไม่มีเงามืดในอดีต” อย่างที่นายบอก”

“คุยเรื่องนั้นกับฉัน คุยเรื่องนายในวัยเด็ก ฉันไม่ได้หมายถึงช่วง
เวลาที่นายเรียกว่า ‘ความสุข’” เอียนเดินวนรอบลานจอดรถตามหลังเพื่อน
เขารู้ว่าหลันมู่เอนต้องใช้เวลาลึกเล็กน้อยในการเดินทางรถตัวเอง

หลันมู่เอนหันกลับไปจ้องหน้าเอียนตาขวาง น้ำเสียงเคร่งเครียด

“นายรู้ได้ไงว่าตอนเด็กฉันใช้ชีวิตอยู่กับแม่รีและเควินแล้วไม่มีความสุข”

เอียนยกไหล่ “เพราะแม่รีบอกฉันไงล่ะ เธอเป็นห่วงนายมากนะ ไม่ว่าเมื่อไหร่นายก็ไม่เคยบอกเธอเลยว่านายเสียใจหรือเจ็บปวด”

“แล้วนั่นไม่ได้แปลว่าฉันมีความสุขอยู่รึไง” หลันมู่เอนจ้องตาเขาอย่างไม่อยากเชื่อ พลังล้วงกุญแจรถออกมากดรีโมตคอนโทรล

“เฮ้อ แม่แต่เด็กสิบขวบถ้าปั่นจักรยานล้มยังร้องไห้เลย แต่นายถูกคนอื่นทำร้ายจนกระดูกหักกลับยังยิ้มแล้วไปบอกแม่รีว่าหกล้มเอง” เอียนจำได้ว่าตอนนั้นแม่รีเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังทั้งน้ำตา ไม่มีเด็กคนไหนควรมีชีวิตวัยเด็กเยี่ยงนี้

“ตอนนั้นฉันยังเด็กอยู่เหอะ มีเด็กลูกครึ่งเชื้อสายจีนคนไหนบ้างที่ถูกขอไปเลี้ยงแล้วจะไม่ถูกรังแก ฉันไม่อยากให้แม่รีเป็นห่วงต่างหากเล่า” ในที่สุดหลันมู่เอนก็เห็นรถตัวเองซึ่งจอดอยู่อีกฝั่ง เขารู้สึกว่าคาญเต็มทนประการแรก เขารำคาญหัวข้อสนทนาเรื่องนี้ ประการที่สอง ถ้าเขาไปถึงช้ากว่าไฮเออร์ละก็งานเข้าแน่

เอียนเพียงเดินตามหลังเขามาติดๆ “นายบอกแม่รีได้นะว่านายเจ็บกลางดึกนายใช้ชั้นสูงถึงสี่สิบองศา เจ็บจนหมดสติไปนายยังไม่ร้องเรียกเธอสักเอะ”

หลันมู่เอนยืนอยู่ข้างรถ สายหัวพลงมองเอียนผู้ไม่ละความพยายามอย่างเหน็ดเหนื่อย “ก็ได้ๆ ตอนนี่แม่แต่แม่รี นายก็เคยไปถามเรื่องของฉันมาแล้วนั่นสิ”

“แม่รีมาหาฉันเอง” เอียนหยุดพูดไปชั่วขณะ เขามองสีหน้าของหลันมู่เอนก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง “แม่รีแค่อยากรู้ว่าตัวเองเป็นแม่ที่ล้มเหลวหรือเปล่า”

“ไม่ใช่หรอก แม่รีเป็นแม่ที่ดีที่สุดในโลก” เพียงพูดถึงแม่รี หลันมู่เอนก็มักล้มผัสได้ถึงความอบอุ่นขึ้นมาทันที “ฉันพูดแบบนี้เสมอ ทำไมแม่รีถึงไม่เคยเชื่อฉันบ้างเลย”

เอียนพนมลมหายใจก่อนจะย้อนถาม “แล้วนายล่ะ ทำไมนายไม่เชื่อฉันบ้างว่าฉันแค่อยากช่วยนายจริงๆ” หลันมู่เอนเงยไปครู่หนึ่ง แล้วดู

นาฬิกาข้อมือ “ฉันต้องไปแล้ว”

“หลัน!” เอียนคว้าแขนรั้งหลันมูเอนไว้ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นรถ “เล็กซ์ไฮเออร์” หลันมูเอนมองเอียนด้วยสายตาระอา ทว่าไม่ได้ปริปากพูดสิ่งใด เขาเดาได้ว่าเอียนอยากบอกอะไร

เอียนพูดต่อ “นี่คือคำแนะนำในฐานะเพื่อน อยู่ให้ไกลจากเขา เขาไม่ใช่คนรักที่ดีอะไรหรอก ขึ้นเอาตัวเองเข้าไปพัวพันด้วย รังแต่จะทำให้ชีวิตรันทบสามของนายต้องประสบกับความล้มเหลว”

หลันมูเอนดึงมือเพื่อนออกเบาๆ จ้องลึกเข้าไปในตาเอียนแล้วเค้นเสียงตุ้มตุ๋นกลับทันควัน “เขาเป็นแค่เจ้านายฉัน ฉันจำได้ว่าประโยคเดิมที่ฉันเคยบอกนายในตอนนั้นก็คือ ฉันดีใจที่ได้ติดตามเขา เขาเป็นเจ้านายที่วิเศษสุดและควรค่าแก่การเคารพนับถือ แต่ฉันไม่เคยพูดว่าฉันรักเขาหรือฉันอยากปิ่นขึ้นเคียงเขา”

เอียนจ้องตอบอย่างไมยอมลดราวาศอก “ก่อนหน้านี้ฉันเคยได้ยินนายชื่นชมคนสองคนเท่านั้น และสองคนนั้นก็กลายเป็นคนรักของนาย ซึ่งสุดท้ายปรากฏว่าห่วยแตกที่สุดๆ”

หลันมูเอนทำตาขวางจ้องหน้าคู่สนทนาอยู่นาน สุดท้ายจึงยอมเอ่ยปากอีกครั้ง “การสอบถามข้อมูลของนายจบแล้วใช่ไหม ฉันไปได้รึยัง” เอียนผายมือแบบแข็งๆ และเดินถอยหลังไปสองก้าว ยอมให้เขาขึ้นรถขับออกไป

เอียนมองหลันมูเอนที่รีบวิ่งรถออกไปอย่างรีบร้อน รู้อยู่แก่ใจว่าเพื่อนของเขาคนนี้ยังไม่หายโกรธ ไม่ใช่แค่นั้น ยังโกรธหนักกว่าเดิมไปอีกนานแสนนานแน่ๆ

หลันมูเอนเปิดสัญญาณไซเรนบนรถ เหยียบคันเร่งจนมิดและพุ่งฉิวไปยังจุดหมายปลายทางด้วยความเร็วสูงสุด ในที่เกิดเหตุมีผู้คนเดินกันให้ควักไปหมด ทั้งตำรวจและสายสืบที่กำลังตระเวนสำรวจรอบๆ พื้นที่ สุนัขตำรวจห้าหกตัวเดินวนเวียนดมกลิ่นอยู่ข้างทางอย่างขยันขันแข็ง นักข่าวแห่กันมามุงล้อมพื้นที่เกิดเหตุเพื่อเตรียมทำข่าว

หลันมูเอนลงรถเดินเข้าไปหาเพื่อนร่วมงานของเขาในที่เกิดเหตุ กอง-

กำลังตำรวจในเวลานี้มีเยอะกว่าที่เขาคิดไว้มาก ชุมชนย่านนี้อยู่ห่างจากบ้านพักของพ่อบุญธรรมเขาเพียงสองช่วงตึก

ด้านหน้ามีตำรวจสายสืบยืนอยู่สองคนซึ่งเป็นคนของทีมอื่น ครั้นเห็นเขาเดินเข้ามาใกล้ก็เอ่ยปากพูดถากถาง “ไอ้ นักสืบเอมส์ไม่ใช่รี ได้ข่าวว่าผลการประเมินทางจิตวิทยาของนายไม่ผ่าน ทำไมงั้นล่ะ อาการเสพติดการฆ่าตัวตายของนายยังรักษาไม่หายงั้นหรือ”

หลันมู่เอนแคยมั้ม แต่ไม่ใส่ใจ ในขณะที่กำลังคิดจะเหมินเฉยแล้วเดินผ่านคนพวกนั้นไป พอเงยหน้าขึ้นก็กลับมองเห็นแอนนิต้าเพื่อนร่วมงานกำลังเดินมาหา

“เมื่อวานแม่ นายเล่าให้ฉันฟังว่านายฉีรดที่นอนจนถึงเกรดแปด ตอนนั้นรักษาหายหรือยังล่ะ” แอนนิต้าสวมกางเกงขวยาวสีดำพอดิตัว แสยะยิ้มอย่างเย็นชา ปรายตามองตำรวจสายสืบทั้งคู่แล้วพูดถากถางออกมา

พวกนั้นยิ้มค้างโดยทันที อยากรต่อปากต่อคำแต่ก็คงไม่กล้า ได้แต่เดินหนีไปด้วยความคับแค้นใจ เพราะเมื่อเทียบกับหลันมู่เอนแสนอ่อนโยน คนทั้งสำนักงานต่างรู้ว่าการไปยั่วโมโหผู้หญิงคนนี้เท่ากับรันทาที่ชัดๆ

หลันมู่เอนกระแอมกลืนน้ำ “สถานการณ์เป็นไงบ้าง”

“ลิเดีย แม็กซ์ หกขวบ เธอไปให้อาหารสุนัขในสวน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่กลับบ้าน ผ่านไปสิบนาทีแม่ของเธอเลยออกไปตามแต่ก็ไม่เจอ จนถึงตอนนี้เธอหายตัวไปสามชั่วโมงแล้ว...” แอนนิต้ามองเวลาบนนาฬิกาข้อมือแล้วรวบผมยาวดำลับเป็นลอนขึ้นไป “ช่วงยี่สิบแปดนาที่แรกมีผู้เห็นเหตุการณ์ บอกว่าเห็นรถบ้านอาร์วีของคนแปลกหน้าจอดอยู่หน้าถนนประมาณยี่สิบนาที ตอนนี้อยู่กำลังติดตามรถคันนั้นอยู่”

“แดเนี่ยลล่ะ” หลันมู่เอนเดินไปทางบ้านของเด็กหญิงที่หายตัวไป พลังกวาดสายตามองไปรอบๆ มันใจว่าเขาไม่เห็นคู่หูของแอนนิต้า

“เมื่อวานหลังเสร็จงานตอนกลางคืน หมอนั่นตกคู่หูสุดแซ่บจากในบาร์หัวไปนอนกักได้หนึ่งคน ป่านนี้เลยยังไม่โผล่หัวมา ฉันฝากข้อความไว้สามครั้งแล้วเนี่ย” แอนนิต้ายกไหล่อย่างจวนใจ

“ทางที่ตีควรวให้เขามาถึงก่อนไฮเออร์นะ” หลันมู่เอนยิ้มฝืดๆ แล้วเดิน

เข้าไปในบ้านของเด็กผู้หญิงที่หายตัวไป

ตามท้องถนนในละแวกนี้ถือว่าค่อนข้างเงียบสงบพอสมควร เพราะเลยไปเพียงสองช่วงตึกก็เป็นย่านที่ผู้พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นตำรวจเกษียณอายุแล้ว จึงไม่ค่อยเกิดเหตุร้ายอะไร แถมตอนนี่ยังเป็นเวลากลางวันแสดๆ ในสถานที่ที่มีตำรวจเดินกันขวักไขว่อย่างนี้ แต่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกลับถูกจับตัวไปนี่ยากเกินกว่าจะจินตนาการได้จริงๆ ว่าคนร้ายมีการวางแผนมาอย่างดีหรือทำไปเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบ

หลันม่เ็นคิดพร้อมกับสำรวจอาคารหลังนั้น อาคารปลูกสร้างทุกหลังในย่านนี้ทั้งแถวรวมถึงเครื่องตกแต่งภายในบ้านอย่างพวกโตะ เก้าอี้ และตู้หนังสือ ดูคล้ายกับบ้านที่เขาเติบโตมาหลังนั้น

หลันม่เ็นมองรูปถ่ายในตู้ที่มีอยู่เต็มไปหมดทั้งรูปพ่อแม่ปู่ย่าตายาย รูปชาวตำรวจวัยรุ่นนี่คงเป็นพวกญาติผู้ใหญ่คนอื่นๆ และยังมีรูปเด็กทารก รูปพี่ชายน้องสาวคู่หนึ่งด้วย

หลันม่เ็นยื่นคีมมองรูปถ่ายเด็กผู้ชายคนนั้น เขาพบว่าตนจำเด็กคนนี้ได้

“หลัน งานเข้าแล้วละ” จู่ๆ แอนนิต้าก็เขิบเข้ามาใกล้แล้วกระซิบเบาๆ

“ฉันจำเด็กคนนี้ได้” หลันม่เ็นหยิบรูปถ่ายใบนั้นขึ้นมาแล้วหันไปหาแอนนิต้า ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากพูดต่อ ก็เห็นชายผู้หนึ่งเดินออกมาจากภายในบ้าน เนียร์ บราวน์ ลูกพี่ของอีกทีม

“พวกนายมาที่นี่ทำไม”

“พวกเราได้รับการแจ้งเตือนจากแอมเบอร์อะเลิร์ทนะ” หลันม่เ็นดันรูปถ่ายกลับไปไว้ในตู้โดยไม่สะทกสะท้าน

“คดีนี้อยู่ในความรับผิดชอบของฉัน พวกนายกลับไปได้แล้ว” เนียร์แสดงออกอย่างชัดเจนว่าต้องการไล่พวกเขาออกไป

“แต่ผมได้รับแจ้งแล้วว่าสถานที่เกิดเหตุคือที่นี่ ไฮเออร์ยังมาไม่ถึง คุณก็รู้นิสัยเขาเนี่ย อย่าทำให้พวกเราต้องลำบากใจเลยครับ” หลันม่เ็นยิ้มอย่างอ่อนโยน ผายมือออกเพื่อบ่งบอกว่าเขาเองก็สนใจ

เนียร์มองเขาครู่หนึ่ง แน่ใจว่าเขารู้นิสัยของเล็กซ์ ไฮเออร์ ดีว่าเป็นคนหัวแข็งแค่ไหน “ไปหาเบาะแสข้างนอกไป ตรังที่ทีมฉันจะจัดการเอง”

ดูจากร่างที่หันหลังเดินจากไปก็รู้ได้อย่างชัดเจนว่าเนียร์ปฏิเสธความช่วยเหลือของพวกเขา แอนนิต้ากอดอก พุดกระซิบเบาๆ “แม่ของเด็กผู้หญิงที่หายตัวไปเป็นหลานสาวของสมาชิกรัฐสภาเมตซ์ เรื่องแย่งงานเอาหน้าเนียร์ไว้นักละ”

“เรื่องนี้ยังไม่ต้องไปพูดถึง” หลันมู่เอินสอดสายสายตากวาดมองเข้าไปทั่วบ้าน จากนั้นก็ส่งสัญญาณให้แอนนิต้าออกมาพบกับเขา

เขาเดินมาถึงสนามหญ้าหน้าบ้าน หันซ้ายแลขวาแล้วเดินไปทางสวนหลังบ้าน บนต้นไม้ใหญ่หลังบ้านมีบ้านต้นไม้อยู่หนึ่งหลัง หลันมู่เอินถอดเสื้อโค้ตและสูทส่งให้แอนนิต้า คลายปมเน็กไทออกเล็กน้อย จากนั้นก็ปีนขึ้นไป

หลันมู่เอินปีนขึ้นไปถึงบ้านต้นไม้แล้วคลี่ยิ้มกว้างให้เด็กผู้ชายที่อยู่โน่น “ไฮ เจสัน จำฉันได้ไหม”

เด็กผู้ชายที่นั่งขดตัวอยู่ด้านในสุดหันมามองหลันมู่เอินแล้วพยักหน้า “คุณคือหลัน เอมส์...”

“เมื่อก่อนเวลาไปส่งหนังสือพิมพ์เธอมักเอากาแฟไปให้ฉันด้วย” หลันมู่เอินยิ้มอย่างอ่อนโยน ยื่นมือไปให้เขา “เธออยากลงมาคุยกันหน่อยไหม”

เจสันส่ายหัว เอาแต่กอดขาแอบอยู่ในบ้านต้นไม้

“งั้นฉันเข้าไปได้ไหม” หลันมู่เอินมองบ้านต้นไม้หลังนี้ดูแข็งแรงมาก

เจสันล้งเล็ล็กพังก่อนพยักหน้า หลันมู่เอินปีนขึ้นไปอย่างระมัดระวัง หลังจากมุดเข้าไปในบ้านต้นไม้ก็นั่งลงข้างๆ เด็กชาย พลาวยื่นมือไปกอดไหล่เขา “เธอรู้หรือเปล่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

เจสันผงกศีรษะ “...ลึเคีย...หายไปแล้ว...”

หลันมู่เอินลูบหัวเขา “เธอเห็นหรือเปล่าว่าใครเป็นคนพาลึเคียไป”

เจสันส่ายหน้าแล้วก้มหน้างุดอยู่กับหัวเข่าแล้วพุดมึนๆ “...ตอนแรกควรเป็นผมที่ต้องไปให้อาหารสุนัข...”

หลันมู่เอินแอบถอนหายใจกับตัวเอง “นั่นไม่ใช่ความผิดของเธอ”

เจสันนั่งงอนอยู่หลายวินาทีก่อนจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาเล็กน้อย

แววตาแฝงความวิงวอน “คุณจะทำลิเดียให้เจอใช่ไหมครับ”

หลันมู่เอนชะงัก ก่อนจะคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน “ฉันจะพยายามอย่างสุดความสามารถ”

เจสันดูมีท่าทีคล้ายกังวลขึ้นมาบ้าง “ผมไม่เห็นว่ามีใครเป็นคนพาลิเดียไป...ผมได้ยินแม่เรียกเธอ แต่เธอไม่ตอบ ตอนที่ผมชะงักหน้าออกมาดูก็ไม่เห็นเธอแล้ว...”

หลันมู่เอนตอบ่าให้กำลังใจเขา “ช่วงไม่กี่วันมานี้เธอเห็นใครคุยกับลิเดียบ้างไหม หรือมีใครมาบ้านเบี่ยนแถวนี้บ้าง เรื่องอะไรก็ได้ที่ดูผิดปกตินะ”

เจสันก้มหน้า ดูท่าทางเหมือนพยายามค้นสมองครุ่นคิด ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้น “มนุษย์ประหลาดในห้องเก็บของฮะ มีคนกำลังคุยกับเขา”

“มนุษย์ประหลาดในห้องเก็บของเธอ” หัวคิ้วของหลันมู่เอนขมวดมุ่น “ครับ ปกติไม่มีใครคุยกับเขา แต่เมื่อวานกับเมื่อสองสามวันก่อนมีคนมาพูดคุยกับเขา” เจสันเอียงคอครุ่นคิด ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ดูผิดไปจากปกติ

“หือ...มนุษย์ประหลาดในห้องเก็บของคืออะไร” หลันมู่เอนยิ้มเจื่อน พลังเอ่ยถาม พวกเขาเด็ก ๆ มักชอบตั้งฉายาสารพัดให้กับคนที่พวกเขาไม่รู้จัก

“ผู้ชายที่อยู่ในห้องเก็บของในบ้านคุณนายอลันครับ คุณนายอลันขังเขาไว้ในห้องเก็บของ ทุกคนเลยเรียกเขาว่ามนุษย์ประหลาดในห้องเก็บของครับ” เจสันพูดพลางขยับตัวชี้ไปยังบ้านที่ตั้งอยู่อีกฟากของถนน

หลันมู่เอนชะงักหน้ามองลงไปเบื้องล่าง ประสานสายตากับไฮเออร์เข้าพอดี และยังมีแอนนิต้าที่แลบลิ้นให้เขา พร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นมาทำท่าปาดคอ เขายิ้มเจื่อนก่อนจะหุดตัวกลับเข้าไป

“เจสัน ฉันต้องไปแล้ว” หลันมู่เอนลูบหัวเขายิ้ม ๆ “เธอทำได้ดีมาก เธอไม่ต้องกังวลเรื่องลิเดียหรอก แต่คิดทบทวนดูให้ดีอีกทีว่าสองสามวันมานี้มีอะไรผิดไปจากปกติบ้าง ถ้านึกอะไรขึ้นมาได้ก็บอกฉันได้ตลอด โอเคไหม”

“คุณจะอยู่ที่นี้ตลอดเลยหรือเปล่าครับ” เจสันจ้องเขาตากลมแป้วส่งสายตาวิงวอนให้หลันมู่เอน

“คงไม่ได้หรอก แต่เธอโทร.หาฉันได้นะ” หลันมู่เอนยิ้ม พลางหยิบนามบัตรออกมายื่นให้เจสัน

“ถ้าผมมีอันตราย ผมโทร.หาคุณได้ไหมครับ” เจสันกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่หยาดน้ำใสที่คลอเบ้าตาอยู่

“ได้แน่นอน” หลันมู่เอนบีบไหล่ให้กำลังใจและยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน “แต่ตอนนี้ตลอดสามช่วงตึกจะมีตำรวจและเจ้าหน้าที่เฝ้าปิดไว้อยู่เต็มไปหมดเลยนะ เธอไม่มีทางเป็นอันตรายได้หรอก”

“ครับ” เจสันพยักหน้าเหมือนเข้าใจ หลันมู่เอนลูบหัวเขา ก่อนจะลงมาจากบ้านต้นไม้

ก่อนที่เขาจะกระโดดลงสู่พื้นดิน เขาอาศัยความสูงของบ้านต้นไม้ ทำให้มองเห็นรถที่มีหน้าต่างดำจากที่ไกลๆ กำลังแล่นเข้ามายังสถานที่เกิดเหตุด้วยความเร็วสูง

“สถานการณ์เป็นไงบ้าง” ไฮเออร์มองมาทางเขา น้ำเสียงและสีหน้าบ่งบอกความไม่พอใจ ส่วนสาเหตุเป็นเพราะอะไรนั้น หลันมู่เอนไม่ค่อยแน่ใจ

ก่อนเอ่ยปากเขาหันไปส่งสายตากับแอนนิต้า เพื่อยืนยันว่าไฮเออร์ยังไม่ได้ถามถึงแดเนียล “ทีมของบราวน์ที่อยู่ในบ้านกำลังจัดการ ส่วนด้านบนผมเจอเจสัน แม็กซ์ ลูกชายคนโตของตระกูลนี้ในบ้านต้นไม้ เขาบอกว่าห้องเก็บของของบ้านฝั่งตรงข้ามข้างคนเอาไว้ และสองสามวันมานี้เขามีแขกบ่อยๆ อย่างอื่นไม่มีอะไรพิเศษครับ”

ไฮเออร์หันกลับไปเหลือบมองบ้านฝั่งตรงข้าม “ไม่มีชาวอื่นรี”

หลันมู่เอนยกไหล่ “ถ้าคุณสามารถทำให้บราวน์ใส่หัวออกไปจากในบ้านได้ ผมว่าบางทีอาจมีเบาะแสอื่น”

“อืม แดเนียลล่ะ” เสียงโทรศัพท์มือถือของไฮเออร์ดังขึ้น เขาคว่ำขึ้นมาดูหน้าจอผ่านๆ

“มาแล้ว ผมให้เขาไปตรวจสอบดูสถานการณ์แถวๆ นี้” หลันมู่เอนตอบแดเนียลพุ่งตัวเข้ามาได้จังหวะพอดี

ไฮเออร์หันไปมองแดเนียลที่มาถึงหลังเขาได้ทันเวลา ผู้มาใหม่พูด

อย่างเยือกเย็นว่า “มีรถนำส่งล้อยอยู่ห่างจากที่นี่หกช่วงตึก เวลานี้กำลังไล่ต้อนอยู่ครับ”

ไฮเออร์พยักหน้า “งั้นพวกเราทั้งหมดถูระแล้ว ที่นี่เป็นเขตรับผิดชอบของบราวน์ เมื่อยี่สิบนาทีก่อนธนาคารแห่งอเมริกาถูกปล้น”

แอนนิต้าไม่ได้พูดอะไร เดินตามแดเนียลไปที่รถเขา หลังมูเินอิ่งไปครู่หนึ่ง “แต่ว่า...”

“เดี๋ยวฉันขับเอง” ไฮเออร์พูดชัดขึ้นในจังหวะที่หลังมูเินอิ่งกำลังจะอำปาก แล้วแบมือออกมาข้างหน้าเขา

หลังมูเินอิ่งส่งกุญแจรถให้ไฮเออร์อย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก “...แต่เล็กซ์ผมรู้จักเด็กคนนั้น”

ไฮเออร์เพียงมองเขาแวบหนึ่งก่อนจะพูดเสียงเรียบ “นายก็รู้ว่าพวกเราไม่ควรยื่นมือเข้าไปแทรกแซงคดีลักพาตัวเด็กผู้หญิงเพื่อเรียกค่าไถ่”

หลังมูเินอียากพูดอะไรบางอย่างแต่กลับทนอดกลั้นไว้ แน่นอนเขารู้ว่าเพราะอะไร เพราะจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา เห็นอยู่ว่าแอนนิต้าไม่เหมาะที่จะทำคดีประเภทนี้ สามครั้งล่าสุดที่เธอจับกุมคนร้าย เธอถูกร้องเรียนว่าข่มขู่ต้องหา หนึ่งในนั้นได้รับบาดเจ็บสาหัส เกือบถูกฟ้องเป็นคดีความต้องขึ้นโรงขึ้นศาล ถ้าไม่ใช่เพราะเธอมีคนหนุนหลังที่เข้มแข็งพอ ป่านี้อคงถูกเตะโด่งออกไปนอกสังกัดนานแล้ว

หลังมูเินอิ่งขมวดคิ้วเข้าหากัน ครุ่นคิดสักพักแล้วจึงเอ่ยปาก “ทั้งหมดนั้นมีแต่คดีลวงละเมิดทางเพศนะครับ แต่คุณนายแม็กซ์เป็นหลานสาวของสมาชิกวุฒิสภาเมตซ์ บางทีครั้งนี้อาจมีจุดประสงค์เพื่อเรียกเงินค่าไถ่ก็ได้”

ไฮเออร์เปิดประตูรถกลางปรายตามองเขาแวบหนึ่ง “สามชั่วโมงถือว่าเป็นเวลาเพียงพอที่พวกมันจะโทรมาเรียกเงินค่าไถ่ ไม่แหกขี้ตาขับรถที่ใช้ก่อคดีร่อนไปทั่วหรอก”

หลังมูเินอิ่งถอนหายใจ เดินตามไปขึ้นรถ ที่ไฮเออร์พูดก็เป็นเรื่องจริง

ไฮเออร์ขับรถออกจากสถานที่เกิดเหตุแล้วจึงประกาศพูดอีกครั้ง “แต่ถ้านายอยากทำคดีนี้ ก็รีบปิดคดีปล้นธนาคารให้เสร็จไว ๆ สิ”

“ทราบแล้วครับ” หลันมู่เอนถอนหายใจเบาๆ เอือกหนึ่ง คิดแล้วก็ไม่เข้าใจ ว่าทำไมวันนี้ถึงมีคดีเกิดขึ้นเยอะเป็นพิเศษขนาดนี้

เกิดเหตุร้ายหลาย ๆ เรื่องในวันเดียวกันไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยนัก แต่ในย่านใกล้ๆ นี้กลับมีคดีปล้นชิงทรัพย์กับคดีลักพาตัวเกิดขึ้นพร้อมกันเสียนี้

“ลากล่องขนาดสี่จุดหก เหมือนจะเป็นปืนเอ็มพีเจ็ดนะ” แดเนี่ยลยอบตัวลงกับพื้นเพื่อเก็บปลอกกระสุนขึ้นมาแล้วมองไปยังรูบนผนังหินอ่อนของธนาคารเลยไปถึงเพดาน

“ซองกระสุนขนาดสี่สิบนัด”

“ดูท่าจะเป็นมือใหม่” หลันมู่เอนชี้ไปยังรูกระสุนแถวหนึ่ง “ปืนเอ็มพีเจ็ดแรงสะท้อนเบา แต่คนที่ไม่เคยใช้จะตกใจจนไม่มีทางหยุดยิงได้ในทันที”

“คนร้ายมีสองคน สวมหน้ากากเล่นสกีและถือปืนกลมือ ทั้งคู่มีสวนสูงไล่เลี่ยกันประมาณห้าฟุตแปดนิ้ว หนึ่งในคนร้ายชื่อไซมอน พวกมันน่าจะยังเป็นวัยรุ่นอยู่” แอนนิตำถ้อจอฟีดีเอและรายงานไฮเออร์ “ตอนนี้ยังไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ คำนวณยอดเงินที่ถูกปล้นไปแล้วเป็นมูลค่าประมาณสองแสนเหรียญค่ะ”

“ได้เงินไปจ่ายขนาดนี้ พวกมันจะต้องปล้นธนาคารแห่งที่สองต่อแน่ แจ้งข่าวให้ธนาคารแถวนี้คอยระวังด้วย” ไฮเออร์มองตำรวจที่ตามมาสมทบน้อยกว่าปกติถึงหนึ่งในสาม เพราะสัญญาณแจ้งเตือนจากแอมเบอร์อะเลิร์ทดังขึ้น ตำรวจส่วนใหญ่จึงถูกส่งไปช่วยทำคดีเด็กที่หายตัวไป ที่สำคัญเด็กคนนั้นเป็นญาติของสมาชิกวุฒิสภาเสียด้วย

“ไม่ทันแล้วละครับ” แดเนี่ยลเดินเข้ามา “พวกมันเพิ่งไปปล้นแห่งที่สองมา ธนาคารเวลส์ฟาร์โก”

“ฉันต้องมีแห่งที่สามแน่ ให้ธนาคารในละแวกนั้นระวังไว้ด้วย ส่งกำลังตำรวจไปเสริมให้มากขึ้น” ไฮเออร์ขมวดคิ้วเดินออกจากธนาคารอย่างว่องไว

เสียงแจ้งเตือนเหตุร้ายดังอยู่ข้างหูตลอดเวลา ดูเหมือนว่าตั้งแต่เข้ายังไม่เงียบเสียงลงเลย

“ปิ่นเอ็มพีเจ็ดไม่ใช่ของที่พวกมือใหม่ที่นึกอยากปล้นธนาคารจะสามารถหามาใช้กันได้ง่ายๆ นะครับ” หลันมู่เินมองไฮเออร์ที่กำลังขับรถ

“ธนาคารแห่งอเมริกากับธนาคารเวลล์ฟาร์โกแทบจะอยู่บนถนนเส้นเดียวกัน ธนาคารถัดไปที่อยู่ใกล้ที่นั่นมากที่สุดคือธนาคารอะไร” ไฮเออร์เหลือบมองหลันมู่เิน

“ธนาคารยูเนี่ยน เลี้ยวขวาเข้าไปอีกสามไฟแดงอยู่ฝั่งซ้ายมือครับ” หลันมู่เินอึ้งไปเล็กน้อย แต่ก็ตอบขึ้นมาได้อย่างทันควัน ก่อนที่ไฮเออร์จะหักพวงมาลัยเลี้ยวขวา เขาก็หยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาพร้อมกับคว้าที่จับข้างประตูรถไว้แน่น “แอนวนไปธนาคารยูเนี่ยนก่อน”

“รับทราบ”

เสียงไซเรนดังแผดก้อง รถแล่นฉิวเข้าจอดห่างจากหน้าธนาคารยูเนี่ยนเพียงไม่กี่เมตร เสียงปิ่นดังระฆังพร้อมกับกลุ่มคนที่วิ่งกรูออกมาจากธนาคาร เหตุการณ์ทั้งหมดได้พิสูจน์แล้วว่าไฮเออร์เดาถูก

ไฮเออร์ทิมหน้ารถเข้าไปจอดข้างทางแล้วลงจากรถอย่างรวดเร็ว ในขณะที่หลันมู่เินหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาตะโกนเข้าไปด้วยเสียงอันดัง “ตอนนี้คนร้ายคิดปล้นต่อเนื่องอยู่ที่ธนาคารยูเนี่ยน ส่งกำลังเสริมมาสถานที่เกิดเหตุโดยด่วน”

“ไฮเออร์” หลันมู่เินหันไปเห็นร่างของไฮเออร์ที่เดินลิ่วๆ ทิ้งห่างไปไกลแล้ว จึงรีบโยนวิทยุสื่อสารทิ้ง แล้วคว้าเสื้อเกราะกันกระสุนจากเบาะด้านหลังโยนไปให้อีกฝ่าย จากนั้นเขาเองก็สวมเสื้อเกราะกันกระสุนพร้อมกับวิ่งตามไป

อุตุสำหวั่นวอออกมาจากกลุ่มคนได้อย่างว่องไวแล้วเขี้ยว หลันมู่เินพาพวกเขาออกมาอย่างที่ปลอดภัยแล้วด้วย แต่ไฮเออร์กลับพุ่งเข้าไปในธนาคารอีก

“ให้ตายสิ” หลันมู่เินสบถ บางทีเขาก็รู้สึกว้าวไฮเออร์เป็นตัวสร้างความวุ่นวายมากกว่าแดเนียลเสียอีก

หลันมู่เินคว้าปืนขึ้นมาแล้ววิ่งตามไป เขาย่อตัวเพื่อแอบหลบเข้าไปภายในธนาคารจากทางประตูด้านข้าง แล้วมุ่งไปยังเคาน์เตอร์พร้อมกับมอง

สำรวจไปรอบๆ ไฮเออร์นั่งยองๆ อยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์นั้น หลันมู่เินใช้นิ้วชี้แตะริมฝีปากเพื่อบอกใบ้ให้สุภาพสตรีที่ตกใจจนตัวสั่นเงียบเสียง

มีโจรสองคน คนหนึ่งยืนอยู่บนเคาน์เตอร์ด้วยท่าทางตื่นเต้นลนลานเป็นอย่างยิ่ง ส่วนอีกคนกำลังบังคับขมขู่ให้ผู้จัดการธนาคารยัดเงินใส่ถุง

“เร็วเข้า เร็วๆ สิ” โจรที่ยืนอยู่บนเคาน์เตอร์เดินไปเดินมาอย่างกระสับกระส่ายแล้วตะโกนเสียงดัง “ฉันบอกว่าปล้นสองที่ก็พอแล้ว ไข่ม้อยนายตุลิตี ตำรวจแห่มาจนได้”

“ให้มันไวๆ หน่อย ไม่งั้นฉันจะฆ่าแก” โจรที่อยู่ข้างล่างใช้ปืนจ่อหัวผู้จัดการธนาคารที่ได้แต่เร่งมียัดเงินใส่ถุง

หลันมู่เินหมอบลงและหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพิมพ์ข้อความส่งให้แอนนิต้า ว่ามีความเป็นไปได้สูงมากที่คนร้ายยังเป็นเด็กอยู่ แผนการอะไรก็ไม่มี เดินดุ่มๆ เข้ามาปล้นธนาคารเสียอย่างนั้น ถ้ามีเรื่องไม่คาดฝันอะไรเกิดขึ้น คงยากที่เด็กพวกนี้จะมีชีวิตรอดออกไปได้

เสียงไซเรนจากด้านนอกดังใกล้เข้ามาทุกขณะ หลันมู่เินชะโงกหน้าไปมอง พวกเขาตรวจสอบธนาคารไว้หมดแล้ว

ไฮเออร์หันมาส่งสัญญาณให้หลันมู่เินแล้วถอดเสื้อเกราะกันกระสุนออก

หลันมู่เินถลึงตาใส่ไฮเออร์ เขารู้ว่าไฮเออร์คิดจะทำอะไร แต่เขาไม่สามารถยับยั้งอีกฝ่ายได้

พับฝ่าสิ!!

ตัวอักษรเอฟบีไอบนเสื้อเกราะกันกระสุนจะเป็นการเปิดเผยว่าเขาเป็นตำรวจ ไฮเออร์ยัดเสื้อเกราะกันกระสุนใส่ใต้เคาน์เตอร์ แล้วค่อยๆ เคลื่อนกายไปอีกด้านหนึ่งของเคาน์เตอร์

ในขณะเดียวกันก็มีเสียงประกาศดังมาจากด้านนอก

“นี่เป็นเสียงจากเจ้าหน้าที่ตำรวจลอสแอนเจลิส พวกแกถูกล้อมไว้หมดแล้ว วางอาวุธลงแล้วยอมมอบตัวซะดีๆ จะได้ไม่ต้องมีใครเจ็บตัว”

“ให้ตายเถอะ” โจรที่อยู่บนเคาน์เตอร์ดูลุกลี้ลุกลนเหลือเกิน เขายกปืนขึ้นคิดจะเหินหนีไป

“อย่ายิง” จู่ๆไฮเออร์ก็พูดขึ้นอย่างฉับพลันและชูสองแขนขึ้นช้าๆ เขายืนขึ้นพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ซินนายยิงปืนออกไป พวกตำรวจก็จะบุกเข้ามา นายคงยังไม่อยากตายหรือใช่ไหม”

“อย่าขยับ” โจรบนเคาน์เตอร์หันไปมองเพื่อนโจรอีกคนอย่างกระสับกระส่าย

โจรอีกคนแยงถุงที่บรรจุเงินจนเต็มมาจากมือผู้จัดการ แล้วแบกขึ้นหลัง “ไม่ต้องไปฟังมัน เรารีบไปเร็วเข้า”

“ข้างนอกมีตำรวจเต็มไปหมด พวกนายหนีไม่รอดหรอก” ไฮเออร์ค่อยๆเดินไปตักหน้าโจรผู้รื้อนรน

โจรที่กำลังแบกถุงเงินหนักอึ้งดูเหมือนว่าตอนนี้เพิ่งจะรู้ว่าข้างนอกมีตำรวจอยู่เต็มไปหมด เขาหันกระบอกปืนมาทางไฮเออร์อย่างลนลาน “แกอย่าเข้ามานะ แกเป็นตำรวจใช่ไหม”

ไฮเออร์ชูมือสองข้างขึ้นสูงแล้วหมุนตัว “ไม่ต้องตื่นเต้น ฉันไม่มีอาวุธอะไรติดตัวเลยสักอย่างเดียว”

หลันมูเอินรู้สึกร้อนใจขึ้นมา ถ้าเด็กนั้นลนลานจนทำปืนลั่น เขาไม่กล้าคิดถึงผลร้ายที่จะตามมาในภายหลังเลยจริงๆ

เขาค่อยๆเดินหลบจากด้านในเคาน์เตอร์ ไปอยู่ในจุดที่สามารถมองเห็นไฮเออร์และโจรสองคนนั้นได้

“ฟังนะ นายวางปืนลงตอนนี้ก็ยังไม่สาย ยังไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ ถ้ายอมมอบตัว อัยการจะลดโทษให้” ไฮเออร์พูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำเต็มไปด้วยพลังเกลี้ยกล่อมระดับสูง “พวกนายยังไม่บรรลุนิติภาวะละสิ แต่ปล้นธนาคารไปแล้วสามที่ ถ้าซินยังทำร้ายคนอื่นอีกละก็ จะถูกพิพากษาเหมือนเป็นผู้บรรลุนิติภาวะเลยนะ และรู้ไหมว่าชีวิตในคุกนะลำบากมากแค่ไหน พวกนายยังเป็นวัยรุ่น คงรู้ว่าควรวางปืนลงซะ”

“หยุดพาล่ามสักที” โจรที่แบกถุงเงินล่อปืนไปทางไฮเออร์

“เดี๋ยวๆๆ ไชมอน ฉันคิดว่าที่เขาพูดมันก็ถูกนะ” โจรผู้ลนลานเอ่ยปากทักท้วงขึ้น

“หุบปาก แกมันไ้ปัญญาอ่อน” คนที่ชื่อไชมอนตะคอกเสียงดังด้วย

ความโมโห แล้วยื่นมือไปปลักเพื่อนโดยแรงหนึ่งที

“เฮ้ย อย่ามาเรียกฉันปัญญาอ่อนนะเว้ย” อีกฝ่ายก็ปลักคืนกลับไป
หนึ่งที่เช่นกัน

ไฮเออร์หันไปมองหลันมู่เินแวบหนึ่งและพุ่งเข้าซาร์จไซมอนจาก
ด้านหลัง ตวัดแขนรัดคอโจรแน่น แล้วใช้มืออีกข้างกอดกระบอกปืนเอาไว้

ตอนที่ปืนในมือโจรที่มีอาการลนลานหันไปจ่อทางไฮเออร์ หลันมู่เิน
ก็รีบกระโจนออกมาและเล็งปืนไปที่เขา “อย่าขยับ วางปืนลงซะ”

ไซมอนตัวไม่สูงมาก ถูกไฮเออร์ใช้แขนรัดคอแน่นแทบหายใจไม่ออก
เขาพยายามดิ้นรนขัดขืน

“ไอ้เด็กผิววงป็นลงซะ นายไม่มีความกล้าที่จะยิงปืนใส่ใครได้หรอก
ที่สำคัญเล็งปืนใส่เพื่อนตัวเองอย่างนี้นะ ทำได้หรือ” ไฮเออร์ใช้ไซมอน
บังคับตัวเอาไว้

โจรคนนั้นหายใจกระชั้น ไม่รู้ว่าควรเล็งปืนใส่ไฮเออร์หรือหลันมู่เินดี
หลันมู่เินพูดอย่างใจเย็น “วางปืนลงซะ ในตอนที่ยังไม่มีใครได้รับ
บาดเจ็บ เรายังคุยกันดี ๆ ได้ อย่าดี้อ”

เมื่อเห็นไซมอนดิ้นรนจนจวนเจียนจะขาดใจแล้ว เขาจึงวางปืนลง
ด้วยอาการสิ้นเทา “พอ...พอแล้ว...แก...แกคงไม่ได้จะรัดคอไซมอนให้ตาย
จริงๆหรือใช้ไหม...”

หลันมู่เินยื่นขาไปเตะปืนที่โจรเพิ่งวางลงให้ออกไปจากตรงนั้น หยิบ
กุญแจมือขึ้นมาคล้องข้อมือของเขา ไฮเออร์ปล่อยมือจากไซมอน เด็กหนุ่ม
ทรุดฮวบลงไปคุกเข่ากับพื้น สองมือกุมคอตตัวเองไว้พร้อมกับพยายามโกย
อากาศเข้าปอดไม่หยุด

หลันมู่เินมองไฮเออร์ตาขวาง รับกุญแจมือที่ไฮเออร์โยนมาให้ แล้ว
นำไปล็อกข้อมือของไซมอน

ตำรวจกลุ่มใหญ่เข้ามาจับช่วงต่อ แอนนิต้าเดินไปหาหลันมู่เิน “นาย
พูดถูก พวกมันจอตรวั้ที่หัวมุมในซอย เจอเงินของธนาคารทั้งสองแห่ง
ที่ไปปล้นมาก่อนหน้านั้นเรียบร้อยแล้ว”

“อืม โชคดีไปที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ” หลันมู่เินขมวดคิ้วพูดขึ้น

“ดูเหมือนว่าเมื่อวานฉันก็พูดแบบนี้ นายดูไม่ค่อยโอเคเลยนะ ไม่เป็นไรใช่ไหม” แอนนิต้าตอบเขินอาย

“วันไหนไฮเออร์ทำฉันตกใจตายให้ถือว่าฉันพลีชีพในหน้าที่ด้วยก็แล้วกัน” หลันมู่เอินกลอกตาอย่างเหนียวหนำย ก็มเก็บกระบอกปืนที่เด็กคนนั้นโยนไว้บนพื้นขึ้นมา “เป็นปืนเอ็มพีเจ็ตอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด แต่แค่เด็กสองคนเท่านั้น ไปหาอาวุธปืนประเภทนี้มาจากไหน”

“ถ้ามีช่องทางให้เด็กวัยรุ่นพวกนี้หาอาวุธประเภทนี้มาได้ไว้ในครอบครองได้ล่ะ” แอนนิต้าพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ต่อให้มีช่องทางจริงก็ไม่เชื่อว่าเด็กสองคนนี้จะซื้อมาได้นะ” หลันมู่เอินสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ “วันนี้บนถนนวุ่นวายมากจริงๆ”

“กลับไปก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที” แอนนิต้ายืนขึ้นแล้วเดินออกจากธนาคาร

หลันมู่เอินส่งปืนให้เจ้าพนักงานตรวจพิสูจน์หลักฐานแล้วเดินไปหาไฮเออร์ ก่อนจะพูดกับเขาอย่างไม่สบอารมณ์ “เดี่ยวผมขับรถเอง”

ไฮเออร์โยนกุญแจให้เขาโดยไม่ได้พูดอะไร และทั้งคู่ก็เดินไปทางจุดจอดรถพร้อมกัน

“นายดูไม่ค่อยพอใจนะ” ไฮเออร์ลดกระจกหน้าต่างรถลงแล้วจุกบุนหรีดูท่าทางอารมณ์ดีไม่น้อย

“ถ้าผมถอดเสื้อเกราะกันกระสุนทิ้งแล้วกระโดดไปหน้าคนร้ายที่ถือปืนเอ็มพีเจ็ตอยู่ในมือบ้าง แล้วคุณไม่ตกใจสิเปลก ทำไมผมไม่ตายก่อนที่คุณจะทำการเรื่องใดๆ แบบนี้ให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ผมจะได้ไม่ต้องมาคอยเป็นห่วงคุณ” หลันมู่เอินถลึงตาใส่เขา พูดอย่างไม่พอใจ

“เพราะฉันเป็นลูกพี่ใหญ่ไงล่ะ” ไฮเออร์ยิ้มกว้างให้ เป็นอะไรที่ทำได้ยาก “สองคนนั้นยังเด็กอยู่ ไม่กล้ายิงปืนใส่ใครหรอก ถ้าไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้นก็ไม่่น่ามีปัญหา”

“แล้วถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจริงๆ จะทำยังไงล่ะคุณ” หลันมู่เอินจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างดูต้น

“นั่นเป็นเรื่องที่ฉันต้องกังวล ไม่ใช่ฉัน” ไฮเออร์มองทิวทัศน์นอก

หน้าต่างที่เคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว “ฉันบอกนายหลายครั้งแล้ว เวลาขับรถให้สนใจแค่ตัวพวคนายเองเท่านั้นก็พอ”

หลันมู่เอินเหยียดริมฝีปาก นึกอยากจะทำปากต่อคำ แต่สุดท้ายก็ยังอดกลั้นไว้ได้

บางที่เขาที่รู้สึกว่าคุณที่เสพติดการฆ่าตัวตายคือไฮเออร์ต่างหาก มักเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตรายเหมือนไม่กลัวตาย มีแต่สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าไฮเออร์ผ่านการประเมินทางจิตวิทยามาได้อย่างไร

หลันมู่เอินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งเสียงบักพักถึงพูดต่อ “ถึงคุณจะเป็นลูกพี่ แต่อย่างน้อยเราก็เป็นคู่หูกันนะ คุณไม่ต้องการให้คนอื่นเป็นห่วงคุณหรือไม่ต้องการให้ผมเป็นห่วงคุณกันแน่”

“ฉันต้องการให้นายระวังข้างหลังของตัวเองมากกว่า ถ้านายสามารถดูแลตัวเองได้ ฉันก็ไม่ต้องแบ่งสมาธิไปสนใจนาย” ไฮเออร์ค่อยๆ พนวันบู่หรือออกมาอย่างเอื่อยเฉื่อย

“ผมจำไม่เห็นได้ว่าไปทำอะไรให้ตัวเองตกอยู่ในอันตราย เมื่อกี้ คนที่ไปยืนอยู่หน้ากระบอกปืนของเด็กนั้นไม่ใช่ผมสักหน่อย” หลันมู่เอินบ่นอย่างหงุดหงิด

“ต้องให้ฉันเตือนสตินายเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานไหม” ไฮเออร์พูดกลัวหัวเราะ “หรือว่านายชอบถูกฉันนอนทับ”

หลันมู่เอินถลึงตาใส่ฝ่ายตรงข้ามอีกครั้ง ชายหนุ่มไม่ยอมทวนนิกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานอีกเลยแม้แต่นิดเดียว

“นายรู้ไหมว่าทำไมนายถึงจัดการกับจิตแพทย์คนนั้นไม่ได้” ไฮเออร์เอียงคอมองเขายิ้มๆ ด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

หลันมู่เอินเหลือบมองอีกฝ่ายแล้วส่ายหน้า

“ก็เพราะว่านายเห็นแต่อันตรายของคนอื่น แต่ไม่เห็นอันตรายที่เกิดขึ้นกับตัวเองนะสิ” ไฮเออร์สูบบู่หรือเข้าปอดไปอีกหนึ่งครั้ง แล้วพนวันออกมาให้มันลอยบอวลอยู่ในรถ “ไม่ว่านายจะตัดสินใจทำอะไรภายใต้สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ก็เป็นพฤติกรรมเสพติดการฆ่าตัวตายทั้งนั้น”

หลังจากได้ยิน คำพูดประโยคนี้ของไฮเออร์ก็วันเวียนอยู่ในสมองของ

สมมติฐานรัก

หลันมู่เอนินมาโดยตลอด จวบจนเวลาผ่านไปตอนที่เงยหน้ามองไฮเออร์
ซึ่งกำลังยื่นมือมาหาเขา ชายหนุ่มถึงเพิ่งเข้าใจอย่างแท้จริงว่าสำหรับตนแล้ว
สิ่งใดที่เรียกว่าการเสพติดการฆ่าตัวตาย